

den, der som Fuldmægtig fungerer paa hans Vegne, eller med andre Ord være et medico-legalt. Bliver Lægen, saaledes som nu hyppigt er Tilfældet, rekvireret til alene at foretage den Art Ligsyn, bliver Synet ofte ufuldstændigt og vildledende; „det kan — hedder det i den af Kommissionen afgivne Betænkning — aldeles affet fra tvivlsomme Identitetspørgsmaal, ikke undgaaes, at han maa tumle med Liget, aflæde det og bringe det ud af den Stilling, hvori det fandtes, og alene herved kan han berøre den erfarne Forhørsdommer forskjellige Momenter, der kunne være vigtige til Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Selvmord eller Mord, og hvad der synes langt vigtigere, er at Lægen ved sine Spørgsmaal uvilkaarlig leder Omgivelserne paa Spor efter, hvorledes de skulle svare ved et eventuelt Forhør.“ Som Følge heraf maa det anses fornødent, at Reglen i Ligsynslovens § 6, 2det Stykke, forandres derhen, at Foranstaltningerne til Foretagelse af Ligsyn i de i Forslagets § 2, nævnte Tilfælde ophøre at paahvile de Ofterlevende og overgaa til Politimesterens Forsorg, saaledes at det er ham, der, efter stedsfunden Anmeldelse om Dødsfaldet, tilkalder en Læge, som i Forening med Politimesteren foretager Ligsynet, og Liget maa da ikke jordfæstes, før Ligsynsattesten, som det vil blive paalaagt Lægen at afgive under Forsegling til Politimesteren, forsaavidt han ikke efter de forefundne Omstændigheder finder Anledning til at udfærdige et egentligt visum repertum, er bleven forsynet med Paategning af Politimesteren om, at der fra det Offentliges Side Intet er til Hinder for Begravelsen. Den Læge, der foretager dette Ligsyn, bør ordentligvis være den lokale Embedslæge, medmindre denne boer fjernt fra Politi-

mesteren; i saa Fald maa en anden Læge kunne benyttes, da Synet selvfølgelig bør foretages saa hurtigt som muligt. En Ordning som den anførte vil selvfølgelig medføre, at Udgifterne til Ligsyn i de Tilfælde, hvor dette fremtræder som en medico-legal Forretning komme, til at paahvile det Offentlige, men dette er formentlig ogsaa naturligere end den hidtil gjældende Regel, hvor efter Udgiften for Ligsyns Afholdelse ved en Læge er kommen til at paahvile Private ogsaa i de Tilfælde, i hvilke det neppe tør nægtes, at det væsentlig er offentlige Interesser, der ere søgte fyldestgjorte ved at kræve Ligsynets Foretagelse ved en Læge.

Ministeriet skal endnu tilføje, at forsaavidt der ved Ligsynslovens Forskrift om, at en Læge hurtigst muligt skal tilkaldes, vistnok tillige har været forbundet den Hensigt at bevirke, at der snarest muligt kan blive foretaget Gjenoplivelsesforsøg, da maa det antages, at dette Hensyn ligesaavel fyldestgøres ved den nu foreslaaede Ordning i alle de Tilfælde, i hvilke der formstignis kan være Spørgsmaal om at anstille Gjenoplivelsesforsøg. Ved Siden af Reglen om Foretagelse af Ligsyn staa nemlig fremdeles som gjældende Bestemmelserne i Forordn. 4de August 1819, §§ 1-3, jfr. almindelig borgerlig Straffelov § 199, og Forpligtelsen til i alle Tilfælde, hvor der kan være Spørgsmaal om Mulighed af Gjenoplivelse, at anvende ethvert Middel i saa Henseende, navnlig ogsaa at tilkalde Læge, er saaledes fremdeles fuldkommen begrundet i Lovgivningen. For imidlertid at affjære enhver Tvivl om, at den nævnte Pligt fremdeles bestaaer, har man anset det for rettest i Loven at optage en udtrykkelig Udtalelse derom.